

RETTEENS DOM (Fjerde Afdeling)
18. februar 1993^{*}

I sag T-45/91,

Helen Mc Avoy, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, Bruxelles, ved advokaterne Aloyse May og Méréte Turlin, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos disse, 31, Grand-rue,

sagsøger,

mod

Europa-Parlamentet ved juridisk konsulent Jorge Campinos og Manfred Peter, som befuldmægtigede, bistået af advokat Alex Bonn, Luxembourg, og med valgt adresse i Luxembourg hos denne, 22, Côte d'Eich,

sagsøgt,

hvor der er nedlagt påstand om annullation af den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 7. november 1990 og af Europa-Parlamentets afgørelse af 11. september 1990, hvorved Tonelotto blev forfremmet til ekspeditionssekretær i Generaldirektoratet for Forskning, Biblioteket,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, R. García-Valdecasas, og dommerne R. Schintgen og C.P. Briët,

justitssekretær: H. Jung,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 18. marts 1992,

afsagt følgende

^{*} Processprog: fransk.

Dom

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren, Helen Mc Avoy, blev ansat i Europa-Parlamentet (herefter benævnt »Parlamentet«) i oktober 1979 som oversætter i lønklasse LA7. I januar 1982 blev hun forfremmet til lønklasse LA6. I oktober samme år blev hun udnævnt til fuldmægtig i lønklasse A7 og tilknyttet Generaldirektoratet for Forskning og Dokumentation som leder af afdelingen »Presseevaluering, Bibliotek, Ekspedition og Generel Administration« i Luxembourg.

- 2 Den 24. september 1984 sendte direktøren for Generaldirektoratet for Forskning og Dokumentation en skrivelse til personalet i afdelingen »Ekspedition, Information og Dokumentation« om ansvarsfordelingen mellem Mc Avoy og en anden fuldmægtig, Tonelotto. Skrivelsen var affattet således:

»Efter udnævnelsen af hr. Tonelotto til en stilling i lønklasse A7/6 i Biblioteket kan det meddeles, at følgende beslutninger er truffet angående ansvarsfordelingen mellem fru Mc Avoy og hr. Tonelotto:

1. Idet der ikke er udnævnt nogen kontorchef, har fru Mc Avoy ansvaret for den almindelige koordinering af samtlige tjenester under biblioteket. Hun skal navnlig lede

a) afdelingen for presseevaluering

b) kontorchefens sekretariat

c) dokumentalisterne, navnlig for så vidt angår tildelingen af væsentlige opgaver

d) fotokopieringsafdelingen

e) ekspeditionen

f) læsesalen i Bruxelles.

2. Hr. Tonelotto får ansvaret for

a) afdelingen for katalogisering og anskaffelser

b) tidsskriftsafdelingen

c) afdelingen for EF-dokumenter

d) indkøbsenheden

e) det nye udlånssystem i COMPACTUS

f) edb-projektet (indtil den nye edb-medarbejders ankomst).«

- 3 Ved afgørelse truffet af Parlamentets formand den 4. juni 1985 blev sagsøgeren flyttet til en stilling i Bruxelles med virkning pr. 1. juli 1985. Fra dette tidspunkt havde hun ansvaret for den generelle administration af parlamentsbibliotekets afdeling i Bruxelles. Ved afgørelse af 30. oktober 1986 blev hun pr. 1. januar 1986 forfremmet til lønklasse A6, og fra 1987 udøvede hun hvervet som leder af biblioteket i Bruxelles.

- 4 Den 2. april 1990 offentliggjorde parlamentet stillingsopslag nr. 6262 med henblik på besættelse ved forfremmelse eller forflyttelse af en ekspeditionssekretærstilling (IV/A/1539-RP/90), stillingsgruppe A5/A4 i Generaldirektoratet for Forskning, Biblioteket, i Luxembourg. I dette stillingsopslag hed det, at den tjenestemand, der skulle forfremmes eller forflyttes, skulle være »en højt kvalificeret tjenestemand, som under direktøren eller generaldirektøren skal lede en administrativ enhed samt overvåge og koordinere det arbejde, der er forbundet med administration af et parlamentsbibliotek«. To af de krævede kvalifikationer og kundskaber var »eksamen fra universitet eller anden højere læreanstalt eller faglig erfaring, der har ført til samme niveau« og »uddannelse som forskningsbibliotekar«.
- 5 Den 19. april 1990 sendte rådgiveren for Generaldirektoratet for Personale, Budget og Økonomi en skrivelse til generaldirektøren om det pågældende stillingsopslag med angivelse af de ansøgninger, der var registreret efter stillingsopslaget. Han skelnede mellem de ansøgninger, som ikke kunne komme i betragtning, og dem, der kunne komme i betragtning ifølge reglerne om forfremmelse. Blandt de sidstnævnte var ansøgningerne fra Mc Avoy og Tonelotto.
- 6 Ved skrivelse af 3. maj 1990 foreslog generaldirektøren for forskning generaldirektøren for administration, personale og økonomi at forfremme Tonelotto, »den eneste ansøger, der både har eksamen som forskningsbibliotekar og tolv års erfaring i arbejde på det pågældende område«, til stillingen som ekspeditionssekretær.
- 7 I juni 1990 udsendte Generaldirektoratet for Forskning en organisationsplan med påskriften »(ikke revideret af direktørerne)«, i hvis rubrik »12. Bibliotek« var anført:

» 12a. Bibliotek, anskaffelser, katalogisering:

A/1539 [opslag A 5 (2. april)] Mario Tonelotto A 7/6.«

I juli 1990 blev der udsendt en ny organisationsplan, som ligeledes bar påskriften »(ikke revideret af direktørerne)«, og i hvis rubrik »11.5. Bibliotek« var anført:

» 5.1. Bibliotek, anskaffelser, katalogisering:

A/1539 (forslag A 5 03/05/90) Mario Tonelotto A 7/6, genetablering af aktsamling den 23.07.90 for GD V«.

- 8 Ved afgørelse truffet af Parlamentets formand den 11. september 1990 blev Tonelotto udnævnt til den stilling, der var erklæret ledig den 2. april 1990, ved forfremmelse.
- 9 Den 7. november 1990 indbragte sagsøgeren i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) en klage over afgørelsen af 11. september 1990 for Parlamentets generalsekretær, i hvilken hun i det væsentlige gjorde gældende, at hun havde længere anciennitet, større erfaringsgrundlag og bedre kvalifikationer end den udnævnte ansøger. Hun fremhævede endvidere, at det i stillingsopslaget indeholdte krav om en bibliotekareksamen for at udføre det arbejde, hun havde udført i flere år, kunne give anledning til at tro, at dette nye krav var fastsat for at udelukke så mange ansøgere som muligt.
- 10 Generaldirektøren for forskning bekræftede i en skrivelse vedrørende Mc Avoy's klage, som han den 8. april 1991 sendte til Parlamentets generalsekretær, at Tonelotto var indehaver af et bevis for bestået bibliotekskundskabseksamen, og tilføjede, at »det er muligt, at eksamensbeviset ser besynderligt ud, men det bekræfter faktisk, at indehaveren har bestået en eksamen på de i resuméet anførte fagområder«, og at han »ikke er enig med Den Juridiske Tjeneste«. Skrivelsen indeholdte Tonelotto's og Mc Avoy's karriereprofiler: Om Mc Avoy hed det: »1979: Ansættelse LA7 — Oversætter; 1982: Oversætter LA6 — Fuldmægtig A7 — Leder af Presseevalueringstjenesten; 1983/84: Fuldmægtig A7 — Leder af Presseevaluerings-

tjenesten — Bibliotek, Ekspedition og Generel Administration; 1985/86: Fuldmægtig A6 — Presseevaluering indtil 1/7/1985; 1.7.85: Generel administration af EP's biblioteksafdeling i Bruxelles — Afgørelse truffet af formanden Pflimlin den 4/6/1985; 1987/89: Fuldmægtig A6 — Leder af Biblioteket i Bruxelles«. Afslutningsvis er Mc Avoy's karriere sammenfattet således: »Fru Mc Avoy's karriere er forløbet i etaper med forskellige faglige profiler, nemlig ca. 2 år som lingvist, derefter ca. 3 år som leder af Pressedokumentationstjenesten, derefter Presseevaluering og endelig ca. 5 år som leder af Bibliotek/Dokumentation i Bruxelles.«

- 11 Den 6. juni 1991 sendte generaldirektøren for forskning Parlamentets generalsekretær en ny skrivelse, hvori han erklærede: »De har opfordret mig til at besvare udtalelsen fra Den Juridiske Tjeneste om værdien af det eksamensbevis vedrørende 'Indføring i filosofisk forskning' (som kort sagt dækker bibliotekskundskab, klassificering og katalogisering; bibliografi, dokumentation og forskning; palæografi), som er forelagt af Tonelotto. Jeg har ikke inden for den fastsatte frist kunnet få en officiel vurdering fra de kompetente myndigheders side af den nøjagtige og sammenlignelige værdi af dette dokument i forhold til de kvalifikationer, der er almindeligt anerkendte inden for bibliotekarfaget.« Efter at have analyseret den betydning af udtrykket »eksamensbevis«, der gives i de største ordbøger over det franske sprog, konkluderede han: »Jeg er fortsat af den opfattelse, at dette bilag i Tonelotto's akter faktisk svarer til specifikationen i meddelelsen om udvælgelsesprøve.«
- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. juni 1991 har Mc Avoy anlagt denne sag, som er registreret under nr. T-45/91.
- 13 Ved skrivelse af 13. juni 1991 besvarede Parlamentets generalsekretær sagsøgerens klage derhen, at

»... jeg kan forsikre Dem om, at Deres ansøgning er gennemgået omhyggeligt ligesom de i Deres skrivelse anførte kvalifikationer og anciennitetsoplysninger.

Det synes dog, som om nogle aspekter vedrørende visse ansøgninger til nævnte stilling ikke er behandlet på passende måde. Derfor har jeg anmodet Generaldirektoratet for Forskning om at give mig alle relevante forklaringer og oplysninger, der gør det muligt for formanden for Europa-Parlamentet, som er den kompetente ansættelsesmyndighed, at træffe sin beslutning på et kvalificeret grundlag.

Da jeg endnu ikke har fået den ønskede klarhed over de pågældende aspekter, har jeg ikke kunnet tage endelig stilling til dette spørgsmål, der, som jeg tidligere har sagt, ikke direkte vedrører Deres ansøgning«.

- 14 Den 3. juli 1991 sendte generaldirektøren for forskning en ny skrivelse til Parlamentets generalsekretær som svar på en skrivelse fra denne. Heri gennemgik han efter forskellige betragtninger om værdien af Tonelotto's eksamensbevis og efter at have bekræftet, at han betragtede det nævnte eksamensbevis som »en akt, der kan tjene som bevis, og som udstedes af et universitetsfakultet efter afslutningen af en specialuddannelse, i dette tilfælde bibliotekskundskab« på ny ansøgningerne og konkluderede, at tre ansøgninger var »ikke fyldestgørende« i forhold til stillingsopslaget, én var »utilstrækkelig« og to, nemlig Mc Avoy's og Tonelotto's, fortjente »en nærmere undersøgelse«. Efter en gengivelse af de karriereprofiler, der var indeholdt i skrivelserne af 8. april 1991, sluttede skrivelserne med følgende konklusion: »Jeg opretholder mit oprindelige valg, som er forelagt ansættelsesmyndigheden. Men såfremt ansættelsesmyndigheden på grund af et terminologisk tvivlsspørgsmål skulle sætte spørgsmålstejn ved denne udnævnelse, forelægger jeg Dem et nyt udkast til opslag.«
- 15 Retten besluttede på grundlag af procesreglementets artikel 64 at træffe foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, som bestod i at anmode Parlamentet om at fremlægge bl.a. aktstykkerne vedrørende besættelsen af den pågældende stilling, nøjagtige oplysninger om omfanget og resultatet af undersøgelsen vedrørende værdien af Tonelotto's bibliotekareksamensbevis samt alle relevante dokumenter.

- 16 Den 10. februar 1992 fremlagde Parlamentet de ønskede dokumenter. Der var bl.a. tale om a) en attest af 13. juli 1970 underskrevet af formanden for Institut supérieur de philosophie de l'université catholique de Louvain, som bekræftede, at Tonelotto den 23. juni 1966 havde bestået en eksamen vedrørende kurset »indføring i filosofisk forskning«. Dette kursus omfattede følgende fag: bibliotekskundskab, klassificering og katalogisering, bibliografi, dokumentation og forskning samt palæografi; b) en attest af 21. marts 1991 underskrevet af den administrative sekretær ved Institut supérieur de philosophie de l'université catholique de Louvain, der var affattet således: »Institut Supérieur de Philosophie de l'Université Catholique de Louvain bekræfter, at det dokument, der blev udstedt til Tonelotto den 13. juli 1970, er en attest på bestået eksamen i de anførte fag efter et toårigt uddannelsesforløb på universitetsniveau«; c) en skrivelse af 23. april 1991 fra nævnte administrative sekretær til Parlamentets Juridiske Tjeneste i besvarelse af et brev fra denne. I skrivelsen hed det: »1. Det af Tonelotto fulgte kursus i indføring i filosofisk forskning varede 30 timer. 2. Jeg ved ikke, hvilke studier den pågældende havde gennemført før sin optagelse på 'Baccalauréat'-studiet. Men det er sikkert, at han har studeret, for det er en absolut betingelse for at blive optaget på dette trin. Den pågældende vil bestemt kunne oplyse Dem herom. 3. Det pågældende kursus udgjorde en del af en helhed — programmet for dette studieår på første del — men der var ikke som sådan nogen prøve i filosofisk forskning. For at blive optaget på filosofistudiet på universitetet kræves det, at samtlige fag i Baccalauréat-studiet er bestået. 4. Tonelotto bestod sin filosofieksamen ('licence en philosophie, 2e cycle') den 13. juli 1970.« Det fremgår endvidere af sagsøgtets forklaringer, at den filosofiske universitetsuddannelse på det tidspunkt i Belgien omfattede to års studier afsluttet med en baccalauréat i filosofi, der var betingelsen for at få adgang til de følgende to års studier, som førte til en universitetsgrad i filosofi (»licence en philosophie«). Den attest, der er forelagt af Tonelotto, vedrører et af fagene på det andet år i det uddannelsesforløb, der fører til en baccalauréat i filosofi.
- 17 Sagsøgeren afgav sine indlæg den 17. februar 1992.
- 18 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

- 19 Den mundtlige forhandling fandt sted den 18. marts 1992. Parternes repræsentanter afgav deres mundtlige indlæg og besvarede Rettens spørgsmål.

Parternes påstande

- 20 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Principalt fastslås det, at sagen kan tages under påkendelse, og der gives sagsøgeren medhold med hensyn til realiteten.
- Den stiltiende afvisning af sagsøgerens klage af 7. november 1990 samt i givet fald den udtrykkelige afvisning af 13. juni 1991 annulleres.
- Parlamentets beslutning af 11. september 1990 om udnævnelse af Tonelotto til ekspeditionssekretær (stillingsgruppe A5/A4) i Generaldirektoratet for Forskning («Biblioteket») kendes uberettiget og annulleres derfor.
- Forfremmelsen annulleres om fornødent.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 21 Parlamentet har nedlagt følgende påstande:

- Frifindelse.
- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

Formaliteten

- 22 Selv om Parlamentet ikke har fremsat formelig afvisningsindsigelse, har det i retsmødet rejst et formalitetsspørgsmål, som Retten skal behandle af egen drift, da det vedrører sagsøgerens retlige interesse i søgsmålet.

Parternes argumenter

- 23 Parlamentet har under retsmødet gjort gældende, at da sagsøgeren ikke har nogen bibliotekareksamen og således ikke opfylder de krav, der stilles i stillingsopslaget vedrørende den omtvistede stilling, er hun afskåret fra at anfægte Tonelotto's udnævnelse. Selv om dennes kvalifikationer skulle vise sig heller ikke at være i overensstemmelse med stillingsopslagets krav, har sagsøgeren ingen interesse i at påberåbe sig dette, da hendes ansøgning under alle omstændigheder ikke kan komme i betragtning.
- 24 Sagsøgeren, der erkender ikke at have nogen bibliotekareksamen, men bestrider, at den udnævnte ansøger selv er i besiddelse af et eksamensbevis, som opfylder stillingsopslagets krav, har ikke svaret specifikt på Parlamentets argumenter om hendes påståede manglende retlige interesse i søgsmålet.

Retten bemærkninger

- 25 Retten skal første påpege, at Domstolen flere gange har fastslået, at »en deltager i en udvælgelsesprøve [kan] anfægte beslutningen om udnævnelse af en anden ansøger i den stilling, der skal besættes« (dom af 16.10.1984, sag 257/83, Williams mod Revisionsretten, Sml. s. 3547, præmis 11), men at en tjenestemand »ikke [har] kompetence til at handle i lovens eller institutionernes interesse«, og at han til støtte for et annullationssøgsmål vedrørende en akt kun kan påberåbe sig »[klagepunkter, der vedrører ham personligt]« (dom af 30.6.1983, sag 83/82, Schloh mod Rådet, Sml. s. 2105, og af 21.1.1987, sag 204/86, Strohili mod Revisionsretten, Sml. s. 389, præmis 9). Domstolen har ligeledes fastslået, at »kun afgørelser, som direkte og umiddelbart berører den pågældendes retsstilling, er omfattet af begrebet akt, der indeholder et klagepunkt« (ovennævnte Strohili-dom), idet denne vurdering ikke må være af abstrakt karakter, men skal baseres på sagsøgerens personlige forhold (dom af 12.12.1967, sag 15/67, Bauer mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 419, org. ref.: Rec. s. 511).

- 26 Retten finder, at sagsøgeren i den foreliggende sag har retlig interesse i søgsmålet. Generaldirektøren for forskning har nemlig i sin skrivelse af 3. juli 1991 til Parlamentets generalsekretær (jf. præmis 14 ovenfor) anført, at blandt de ansøgninger, der var registreret efter offentliggørelsen af stillingsopslaget, og som kunne komme i betragtning i henhold til forfremmelsesreglerne, fortjente to — og kun to — nemlig Mc Avoy's og Tonelotto's, »en nærmere undersøgelse«.
- 27 Forudsættes det dog, at hverken sagsøgeren, som hævdede af Parlamentet under retsforhandlingerne, eller Tonelotto, som hævdede af sagsøgeren, opfylder betingelserne for at få den ledige stilling, da de ikke har det nødvendige eksamensbevis, kunne proceduren til besættelse af stillingen ikke have ført til en udnævnelse. I så fald kunne administrationen med henblik på besættelse af den pågældende stilling offentliggøre et nyt stillingsopslag med en anden ordlyd end det oprindelige opslag (Domstolens dom af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1099). Det synes at være denne mulighed, generaldirektøren for forskning har henvist til i sin ovennævnte skrivelse af 3. juli 1991, hvori han erklærer sig rede til at fremlægge et »nyt udkast til opslag«, dvs. et nyt stillingsopslag, såfremt der er tvivl om fortolkningen af en af betingelserne i stillingsopslaget, nemlig betingelsen om en bibliotekareksamen. Administrationen havde ligeledes mulighed for at fortsætte proceduren til besættelse af den opslåede stilling ved at gå frem efter vedtægtens artikel 29 og overholde den deri anførte rækkefølge.
- 28 I hvert fald har sagsøgeren under disse omstændigheder en berettiget, påviselig og aktuel interesse i at påstå Tonelotto's udnævnelse annulleret, således at hendes kvalifikationer på ny kan vurderes og sammenlignes med Tonelotto's kvalifikationer.

Realiteten

- 29 Sagsøgeren har påberåbt sig fire anbringender til støtte for påstandene. Det første vedrører overtrædelse af vedtægtens artikel 45; det andet vedrører tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet; det tredje vedrører tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, og det fjerde vedrører overtrædelse af vedtægtens artikel 24.

— Første og andet anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 og ligebehandlingsprincippet

Parternes argumenter

- 30 Sagsøgeren har i det første anbringende gjort gældende, at såvel afgørelsen truffet den 11. september 1990 af formanden for Parlamentet som den stiltiende og udtrykkelige afvisning af hendes klage udgør en overtrædelse af vedtægtens artikel 45, stk. 1. Dette anbringende falder i to dele, en, der vedrører tilstedeværelsen af en mangel ved sagsbehandlingen, og en om tilstedeværelsen af en åbenbar fejl.
- 31 Med hensyn til den første del har sagsøgeren anført, at forfremmelsesproceduren har været behæftet med en mangel ved sagsbehandlingen. Hun har peget på, at der i juni og juli 1990, mens proceduren var i gang, og der endnu ikke kunne være truffet nogen afgørelse om besættelsen af den omtvistede stilling, i Generaldirektoratet for Forskning blev udsendt to organisationsplaner, hvori Tonelotto allerede blev nævnt som den valgte ansøger (jf. præmis 7 ovenfor).
- 32 Sagsøgeren finder, at sådanne oplysninger af officiel karakter klart viser tilstedeværelsen af uregelmæssigheder. Når der ikke står noget om, at den pågældende stilling er ledig, og at der er iværksat en ansættelsesprocedure, kan udsendelsen af sådanne organisationsplaner fortolkes, som om der er truffet beslutning om udnævnelsen før afslutningen af den i vedtægten fastsatte procedure.
- 33 Parlamentet har svaret, at det under behandlingen af de modtagne ansøgninger, der kunne komme i betragtning, havde vist sig, at kun Tonelotto kunne dokumentere bibliotekareksamen på universitetsniveau, hvorfor han blev foreslået til stillingen. Det er grunden til, at den første organisationplan bar påtegningen »opslag A 5 (2. april)«, og den anden »forslag A 5 03/05/90«. Parlamentet har tilføjet, at disse organisationplaner alene er interne dokumenter uden karakter af forvaltningsakter, og at der ikke, selv om navnet på den ansøger, der først blev foreslået og derefter udnævnt, findes på dem, kan være tale om en foregribelse af den endelige afgørelse, som alene tilkommer ansættelsesmyndigheden. Parlamentet har erkendt, at denne fremgangsmåde kan betragtes som »uelegant«, men nægter, at der er tale om bevis for en mangelfuld sagsbehandling.

- 34 For så vidt angår den anden del om tilstedeværelsen af en åbenbar fejl har sagsøgeren, der erkender, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn i forfremmelses-spørgsmål, gjort gældende, at skønnet i den foreliggende sag ikke er behørigt udøvet på baggrund af en omhyggelig undersøgelse af forholdene ud fra korrekte faktiske omstændigheder. Hun har anført, at såfremt dette havde været tilfældet, ville hendes anciennitet i bibliotekarstillingen og hendes fortjenester have ført til et for hendes ansøgning gunstigere resultat.
- 35 Sagsøgeren hævder, at hendes påstande bekræftes af den skrivelse, Parlamentets generalsekretær tilstillede hende den 13. juni 1991, og hvori denne erkender, at »det synes ... som om nogle aspekter vedrørende visse ansøgninger til nævnte stilling ikke er behandlet på passende måde«.
- 36 Sagsøgeren har nærmere påpeget, at administrationen skal kontrollere, at den udnævnte ansøger har de kvalifikationer, der kræves ifølge stillingsopslaget. Hun tilføjer med støtte i forslaget til afgørelse fra generaladvokat Rozès i sagen Hoffmann mod Kommissionen (Domstolens dom af 17.3.1983, sag 280/81, Sml. s. 907), at selv om det forudsættes, at den udnævnte ansøger har den bibliotekareksamen, der kræves i den foreliggende sag, kan dette eksamensbevis kun tillægges sekundær, hvis overhovedet nogen, vægt ved en forfremmelse, der foretages en halv snes år senere, og at andre omstændigheder, som f.eks. hvorledes den pågældende i almindelighed har udført sine arbejdsopgaver i de seneste år inden forfremmelsesproce-duren, er af langt større betydning ved vurdering af ansøgernes fortjenester.
- 37 Sagsøgeren har i retsmødet udtalt, at den mistanke, hun har givet udtryk for i sine indlæg — nemlig om, at den udnævnte ansøger ikke havde bibliotekareksamen på universitetsniveau — er blevet bekræftet af de dokumenter, Parlamentet har frem-lagt på Rettens anmodning. Hun har gjort gældende, at det dokument, Parlamentet betragtede som det eksamensbevis, der kræves ifølge stillingsopslaget, blot er en attest på, at den pågældende har bestået en eksamen i et af de fag, der skal læses for at opnå en »baccalauréat« i filosofi. Parlamentets opfattelse af nævnte dokument svarer ifølge sagsøgeren til, at man betragter alle studerende med eksamen i de forskellige fag, der indgår i læseplanen for »licence«-studiet, som indehavere af eksa-mensbeviser på universitetsniveau i samtlige disse fag.

Parlamentet finder i almindelighed, at sagsøgerens anbringender sætter spørgsmålstegn ved ansættelsesmyndighedens valg af ansøger til forfremmelsen og således ved ansættelsesmyndighedens vurdering af ansøgernes respektive fortjenester, en vurdering, som ifølge fast retspraksis er omfattet af ansættelsesmyndighedens suveræne ret til at udøve et skøn.

39 Med hensyn til den vanskelighed, der nævnes af Parlamentets generalsekretær i skrivelsen af 13. juni 1991 til sagsøgeren, har Parlamentet forklaret, at det efter offentliggørelsen af det pågældende stillingsopslag viste sig, at af de seks personer, hvis ansøgninger kunne komme i betragtning i henhold til forfremmelsesreglerne, var det kun én, Tonelotto, der havde såvel den eksamen som den faglige erfaring, der krævedes. Han blev derfor foreslået og udnævnt til den ledige stilling. Men ved en senere gennemgang viste det sig, at værdien af hans eksamensbevis kunne bestrides, og der blev afgivet indbyrdes modstridende udtalelser herom. Men, som generalsekretæren har anført i sin ovennævnte skrivelse af 13. juni 1991, berører dette problem, der endnu ikke er løst, ikke vurderingen af sagsøgerens ansøgning.

40 For så vidt angår værdien af Tonelotto's eksamensbevis har Parlamentet i besvarelse af et spørgsmål stillet af Retten i retsmødet begrænset sig til en erklæring om, at de drøftelser, som dette spørgsmål gav anledning til, da det blev rejst, fremgår af de fremlagte bilag, at administrationen er gået så vidt som til at forhøre sig hos det universitet, der har udstedt eksamensbeviset, og at det er muligt, at administrationen har opretholdt sine forbehold med hensyn til eksamensbeviset.

41 Til støtte for det andet anbringende, nemlig om tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet, har sagsøgeren henvist til, at det i vedtægtens artikel 5, stk. 3, hedder: »Tjenestemænd, der tilhører samme kategori eller samme tjenestegruppe, er undergivet de samme ansættelses- og karrierevilkår.« Hun har ligeledes påpeget, at princippet om ligebehandling af tjenestemændene ifølge Domstolens praksis skal fortolkes som et forbud mod at behandle ensartede situationer forskelligt og mod at behandle forskellige situationer på ensartet måde, medmindre forskellen faktisk er begrundet. Sagsøgeren er af den opfattelse, at Parlamentet ikke har sammenlignet ansøgernes fortjenester på et ensartet grundlag og under hensyn til sammenlignelige informationskilder og oplysninger, og at alle ansøgerne ikke er blevet behandlet på samme måde.

- 42 Sagsøgeren gør gældende, at hun har større fortjenester end Tonelotto, idet hun kan dokumentere en længere anciennitet i kategori A og blev forfremmet til lønklasse A6 et år før ham. Hun bemærker, at hun siden 1984 har udført opgaver på et ansvarsfuldt niveau som ansvarlig for den almindelige koordinering af samtlige tjenester i Parlamentets bibliotek i Luxembourg samt for den generelle administration af parlamentsbibliotekets afdeling i Bruxelles. Det samme var ikke tilfældet for Tonelotto, hvis opgaver har været begrænset til at anskaffe og katalogisere bøger, tidsskrifter og aviser og til spørgsmål vedrørende edb-systemet.
- 43 Sagsøgeren anfører endvidere, at det er betegnende, at der i det pågældende stillingsopslag pludselig stilles krav om bibliotekareksamen for at udføre opgaver, som hun har udført i ni år. Dette nye krav udgør efter hendes opfattelse en forskelsbehandling, som ikke kunne undgå at stille visse tjenestemænd ringere end andre.
- 44 Parlamentet har gentaget, at ansættelsesmyndigheden har et vidt skøn ved vurderingen af fortjenesterne hos ansøgerne til en forfremmelse, og at dette skøn kun tilsidesættes i tilfælde af åbenbar fejl eller overtrædelse af sagsbehandlingsregler, hvilket sagsøgeren ikke har ført bevis for. For så vidt angår den forskelsbehandling, sagsøgeren hævder at have været udsat for i forhold til andre kolleger, ses der ifølge Parlamentet ikke at foreligge noget i sagen, som peger på, at der her er sket tilsidesættelse af lighedsprincippet.

Retten's bemærkninger

- 45 For så vidt angår den mangel ved sagsbehandlingen, som påberåbes i første del af det første anbringende, finder Retten ikke, at de organisationsplaner for Generaldirektoratet for Forskning, der blev offentliggjort i juni og juli 1990, i sig selv udgør bevis for en mangel ved sagsbehandlingen, selv om det som erkendt af Parlamentet er beklageligt, at navnet på en ansøger til en stilling figurerer i en organisationsplan, før han er udnævnt. Retten finder nemlig for det første, at en organisationsplan er et internt dokument uden en forvaltningsakts kendetegn, at dokumentet ikke har retsvirkning, og at det alene tjener til underretning. Retten fastslår for det andet, at organisationsplanen fra juni henviser til stillingsopslaget af 2. april 1990, og at planen fra juli henviser til et forslag. Følgelig fremgår det af

disse dokumenter, at en procedure til besættelse af den pågældende stilling var i gang. Derfor kan man i modsætning til, hvad sagsøgeren hævder, ikke af den omstændighed, at planerne blev udsendt i denne form inden offentliggørelsen af beslutningen om at udnævne Tonelotto, udlede, at beslutningen i virkeligheden allerede var truffet under tilsidesættelse af den korrekte forfremmelsesprocedure.

- 46 Derfor må denne første del af anbringendet forkastes.
- 47 For så vidt angår den anden del af anbringendet, nemlig den, der vedrører en åbenbar fejl, skal Retten for det første påpege, at ansættelsesmyndigheden ifølge en omfattende retspraksis har et vidt skøn ved vurderingen af, hvad der er i tjenestens interesse, og hvilke fortjenester der skal tages i betragtning, når der træffes afgørelse om forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45, og at den judicielle kontrol på dette område må være begrænset til spørgsmålet, om administrationen på baggrund af den fulgte fremgangsmåde og de forhold, den kan have lagt til grund for vurderingen, kan antages at have holdt sig inden for grænser, som ikke kan anfægtes, og ikke har anvendt sine beføjelser åbenbart fejlagtigt (Domstolens dom af 23.10.1986, sag 26/85, Vaysse mod Kommissionen, Sml. s. 3131). Det skal endvidere bemærkes, at udøvelsen af ansættelsesmyndighedens skønsmæssige beføjelse forudsætter en nøje undersøgelse af aktsamlingerne samt en omhyggelig iagttagelse af de i stillingsopslaget opstillede betingelser (Domstolens dom af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi, jf. ovenfor), idet denne skønsmæssige beføjelse nemlig modsvares af en pligt til omhyggeligt at vurdere forholdene på grundlag af korrekte faktiske omstændigheder (Domstolens dom af 21.1.1987, sag 219/84, Powell mod Kommissionen, Sml. s. 339).
- 48 Det skal for det andet bemærkes, at Domstolen har fastslået, at hovedformålet med stillingsopslaget er at underrette interesserede så nøjagtigt som muligt om de betingelser, de skal opfylde ved besættelsen af den pågældende stilling. Stillingsopslaget udgør således en lovmæssig ramme, som ansættelsesmyndigheden selv har opstillet. Hvis ansættelsesmyndigheden imidlertid opdager, at de ved stillingsopslaget formulerede krav er strengere end nødvendigt til opfyldelse af tjenestens behov, står det den frit for at begynde forfra på forfremmelsesproceduren ved at tilbagekalde det oprindelige stillingsopslag og erstatte det med et ændret opslag (jf. ovennævnte Grassi-dom og dom af 7.2.1990, sag C-343/87, Culin mod Kommissionen, Sml. I, s. 225).

- 49 For så vidt angår spørgsmålet, om den valgte ansøger i den foreliggende sag opfyldte de ved stillingsopslaget stillede krav, skal det for det første erindres, at der var stillet krav om »eksamen fra universitet eller anden højere læreanstalt« (»études universitaires sanctionnées par un diplôme«) og »uddannelse som forskningsbibliotekar« (»diplôme de bibliothécaire de niveau universitaire«). I betragtning dels af den egentlige betydning af udtrykket »diplôme«, dels af ordlyden af det andet krav i forhold til det første — som klart henviser til gennemførelse af en afsluttet universitetsuddannelse, finder Retten ikke, at kravet om et »diplôme de bibliothécaire de niveau universitaire« kan fortolkes, som om det udelukkende tager sigte på en akt, der attesterer, at vedkommende har afsluttet en bibliotekaruddannelse på universitetsniveau.
- 50 Alligevel finder Retten ikke, at det af Tonelotto fremlagte dokument opfylder betingelserne for at kunne kaldes »diplôme de bibliothécaire de niveau universitaire«. Det fremgår nemlig af attesten af 13. juli 1970 fra formanden for Institut supérieur de philosophie de l'université catholique de Louvain, af attesten af 21. marts 1991 fra nævnte instituts administrative sekretær samt af skrivelsen af 23. april 1991 fra samme sekretær, hvilke dokumenter er fremlagt for Retten (jf. præmis 16 ovenfor), at det af Tonelotto fremlagte dokument blot er en attest, der bekræfter vedkommendes eksamen i et af fagene, nemlig indføring i filosofisk forskning, som læses i 30 timer efter planen for den uddannelse, der fører frem til en baccalauréat i filosofi, hvilken eksamen er nødvendig for at blive optaget på filosofistudiet på universitetsniveau (»licence en philosophie«). At betragte en sådan eksamen som ligestillet med en bibliotekareksamen på universitetsniveau, således som Parlamentet har gjort det, svarer til at betragte studerende, som har bestået eksamen i de forskellige fag, der indgår i deres studier, som indehavere af en universitetsuddannelse inden for hvert enkelt af fagene.
- 51 Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden, for så vidt den fandt, at Tonelotto opfyldte de i det offentliggjorte stillingsopslag stillede krav, har overskredet de grænser, den selv har fastsat med hensyn til valgmulighederne, og som ikke må overskrides. Da ansættelsesmyndigheden ikke trak det oprindelige stillingsopslag tilbage og erstattede det med et opslag, hvis ordlyd udtrykkeligt var ændret, kunne den ikke gøre andet end at afvise Tonelotto's ansøgning.

- 52 Retten finder, at ovenstående konstateringer er tilstrækkelige i sig selv til at godtgøre, at undersøgelsen af ansøgernes fortjenester har været behæftet med en åbenbar fejl. Endvidere fastslår Retten, at der i skrivelsen af 8. april 1991 fra generaldirektøren for forskning til Parlamentets generalsekretær (jf. præmis 10 ovenfor) er en selvmodsigelse i den afsluttende sammenfatning af Mc Avoy's karriereforløb. I sammenfatningen hedder det, at sagsøgeren i tre år har været leder af afdelingen »Pressedokumentation« og derefter »Presseevaluering«, og i fem år leder af Biblioteket/Dokumentationen i Bruxelles. For så vidt angår de fem år er oplysningen rigtig. Men oplysningerne vedrørende de tre forudgående år svarer ikke til sagsøgerens karriereforløb, der er skitseret i samme skrivelse, således som denne er fremlagt af Parlamentet sammen med svarskriftet. Heraf fremgår nemlig, at Mc Avoy fra oktober 1982 til juni 1985 var leder af afdelingen »Presseevaluering, Bibliotek, Ekspedition og Generel Administration« og fra 24. september 1984, da der ikke var nogen kontorchef, »ansvarlig for den almindelige koordinering af samtlige tjenester under Biblioteket«, herunder de tjenester, som Tonelotto havde stået for siden sin udnævnelse til biblioteket. Denne selvmodsigelse udgør et indicium, der giver anledning til at betvivle, at ansøgernes akter er blevet behandlet med den omhu og nøjagtighed, som retspraksis kræver af ansættelsesmyndigheden, når denne udøver sit skøn i forfremmelsesspørgsmål.
- 53 Det fremgår af det ovenfor anførte, at anden del af det første anbringende og det andet anbringende er berettigede.

— *Tredje anbringende om tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning*

Parternes argumenter

- 54 Sagsøgeren har bemærket, at begrebet berettiget forventning knæsætter det princip, at en tjenestemand skal kunne stole på, at den administrative myndighed ikke ændrer praksis, hvilket indebærer ret til at kræve, at skønsretten udøves på lige vilkår. Hun tilføjer, at Domstolen har antaget, at den administrative myndighed ikke vilkårligt kan fravige tidligere praksis uden at angive grundene hertil, idet dette ville være en tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet. Sagsøgeren bemærker, at hun i den foreliggende sag, i betragtning af det faglige ansvar, hun havde haft siden

oktober 1982, kunne have en berettiget forventning om, at ansættelsesmyndigheden ville behandle hendes ansøgning positivt.

- 55 Parlamentet finder ikke, at det omtvistede spørgsmål berettiger til at anvende princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Efter Parlamentets opfattelse kan dette begreb alene påberåbes i en tvist, som udelukkende går ud på at bestride den sammenlignende undersøgelse af fortjenesterne hos to tjenestemænd, som begge søger forfremmelse.

Retten's bemærkninger

- 56 Retten skal henvise til, at retten til at påberåbe sig beskyttelse af den berettigede forventning gælder for enhver privatperson, som befinder sig i en situation, hvoraf det fremgår, at fællesskabsadministrationen selv har givet anledning til berettigede forventninger (Domstolens dom af 19.5.1983, sag 289/81, Mavridis mod Parlamentet, Sml. s. 1731). I den foreliggende sag må det fastslås, at administrationen ikke havde afgivet noget løfte eller nogen forsikring, som hos sagsøgeren kunne skabe en berettiget forventning om at blive forfremmet til den pågældende stilling, og at administrationen ej heller kunne have gjort dette, idet forfremmelser udelukkende finder sted på grundlag af et valg foretaget efter ansættelsesmyndighedens omhyggelige undersøgelse af ansøgernes fortjenester.
- 57 Følgelig må dette anbringende forkastes.

— *Fjerde anbringende om overtrædelse af vedtægtens artikel 24*

Parternes argumenter

- 58 Sagsøgeren har uden at komme nærmere ind på dette anbringende gjort gældende, at hun i strid med vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, ikke fik den bistand fra institutionen, som hun var berettiget til.

- 59 Parlamentet finder ikke, at der i den foreliggende sag kan tales om tilsidesættelse af omsorgspligten.

Rettens bemærkninger

- 60 Det må påpeges, at ifølge fast retspraksis omfatter pligten til at yde bistand efter vedtægtens artikel 24 institutionens beskyttelse af tjenestemændene mod tredjemand's handlinger og ikke mod akter udstedt af institutionen selv, som er undergivet kontrol i henhold til andre bestemmelser i vedtægten (jf. Domstolens dom af 17.12.1981, sag 178/80, Bellardi-Ricci mod Kommissionen, Sml. s. 3187, af 25.3.1982, sag 98/81, Munk mod Kommissionen, Sml. s. 1155, og af 9.12.1982, sag 191/81, Plug mod Kommissionen, Sml. s. 4229). I den foreliggende sag er det imidlertid netop en afgørelse truffet af sagsøgerens egen institution, der er genstand for hendes påstand om anvendelse af vedtægtens artikel 24.
- 61 I øvrigt henvises der i vedtægtens artikel 24, stk. 3 og 4, som sagsøgeren har påberåbt sig, til Fællesskabernes pligt til at lette tjenestemændenes mulighed for at videreudanne sig fagligt i det omfang, det kan forenes med kravene om tjenestegrenenes tilfredsstillende funktion, og til at tage hensyn til denne videreuddannelse for så vidt angår den pågældendes karriereforløb. Retten finder, at det i den foreliggende sag rejste problem intet har at gøre med de påberåbte bestemmelser, og at disse således ikke er blevet tilsidesat.
- 62 Det fremgår af det ovenfor anførte, at det fjerde anbringende må forkastes.

Sagens omkostninger

- 63 Ifølge artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sagsøgte har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Afdeling)

- 1) Europa-Parlamentets afgørelse af 11. september 1990, hvorved Tonelotto blev forfremmet til ekspeditionssekretær i Generaldirektoratet for Forskning, Biblioteket, efter meddelelse om ledig stilling, annulleres.
- 2) Europa-Parlamentet betaler sagens omkostninger.

García-Valdecasas

Schintgen

Briët

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. februar 1992.

H. Jung

R. García-Valdecasas

Justitssekretær

Afdelingsformand